

Mái Trường Xưa

Nguyễn Tiến Khải

Lời giới thiệu: Đây là một bài thơ có thể khiến cho người đọc liên tưởng tới con cóc. Với những ai đã từng ngồi chung lớp với Nguyễn Tiến Khải thưở học trò, thì đây là một con cóc có một trái tim lớn. Như tác giả đã tâm sự trong thư gửi cho bạn bè : “Tôi xin trả lời Bác về lý do thơ làm từ 2004 mà bây giờ mới “dám” trình làng; là vì: các Bác còn lạ gì tâm trạng của thằng mới tập làm thơ, chỉ sợ thơ của mình có mùi, chứ không sợ thơ mình thất luật vì chủ trương của mình là hãy để CON TIM làm thơ, đừng cho khối óc xen vào, sẽ khó khan và không lột hết được những tình cảm rung động của người làm thơ.”

Trái tim của con cóc này, không chỉ lớn như trái tim của con bò trong truyện ngụ ngôn “Con nhái muốn to bằng con bò” của La Fontaine, mà lớn như trái tim của một con voi. Toàn bài đã gợi lại biết bao nhiêu kỷ niệm của thời học sinh tươi đẹp và thân ái, dưới mái trường Chu Văn An Saigon, trong những năm cuối thập niên 1950.

Xin giới thiệu quý bạn, đọc bài “Mái Trường Xưa” của Nguyễn Tiến Khải, tức “Khải Lùn”, trong tinh thần ấy.

“Chu Văn An”, trường cũ mến thương
Một gian cô kính, những giảng đường
Có quán “Bác Ba” bàn chè đậu
Ra chơi tụ họp, chuyện huyền thuyên.

*

Thầy Việt, Hiệu trưởng, thật hiền từ,
Nghiêm khắc, nhưng rất thương học trò.
Thầy Tấn, Giám học, Thầy dạy Sử
Giảng sử Việt, với lòng kiêu hãnh
Địa lý nước Nam, Thầy giảng kỹ.
Lý học, Thầy Hiền, Toán Thầy Quỳ,
Triết học Thầy Lan, Pháp Thầy Nhiên
Hai Thầy Tây học thật dăng-tin⁽¹⁾
Bác Dương, Ba Quỳnh gọi thân thương
Anh văn Thầy Kỳ, “ai-si ờ ky”⁽²⁾

Còn nhiều Thầy nữa, đều thương kính !
Chúng con nên người, nhờ Thầy dạy
Ơn này ghi tạc, chẳng đổi thay.

*

Bây giờ xin chuyện về “lũ quý”
Quý thứ ba thật, nhưng dễ mến !
Đùa dỡn, khuyên nhau, tình thật đẹp.
Hơn nửa thế kỷ, bọn mình xa nhau
Thằng còn, thằng mất, tao đều mến
Tuấn, Việt, Lợi ơi ! tụi mày vội ra đi sớm
Đi mãi, đi mãi, chẳng quay lại !
Thằng Phúc “Trâu điên” cũng vội theo !
Thằng Hiền, nhà thơ bèn gót theo sau !
Ních-nêm⁽³⁾ tuyệt đẹp đặt cho nhau :
Nào Thành “típ”, Khải “lùn”, Khải “sếu”, Đăng “cóc”
Dũng “lỏi”, Bình “judo”, Thịnh “cả sâu”
Hai thằng theo nghề thầy thuốc, ấy là :
Khánh “Bướm vàng”, lang Dự ôm “bộ xương thần.”
Công-Huê, Đỗ-Thắng “hai bốc xo” huyền dấu thiêu,
Đằng-Giao, họa sĩ, ưa vẽ tranh thiếu nữ Việt,
Đem “Cát Vàng” vây quanh giòng “Nước trong”,
đầy thi “Vị”
Tằng-Giao, Thầy kiện, thích chơi mà chược
Coong lên bạch bản bị báo ù ! Thật sui !
Tuấn “Đột”, Độ “đen”, giỏi Võ Việt
Minh “đui”, Trần “lùn” vẫn hiền như xưa
Xuân-Lương Anh ngữ như người Mỹ.

Còn nhiều, còn nhiều thẳng quỷ nữa
Nhưng tao không ghi sợ thơ dài.
Tóm lại, hồi ấy, toàn lũ quỷ
Nhưng sau, tất cả đã thành nhân
Vẫn giữ tình bạn đầy khăng khít
Kết thúc thơ này, tao hôn tất cả.

*

Nhớ Thầy, nhớ Trường, nhớ Bạn
Ngẫu hứng tập tễnh làm thơ
Để chịu “Ồn Thầy” và tung hô “Tình Bạn”

Nguyễn Tiến Khải
Paris 2004

Chú thích:

- (1) : gentils
- (2) : I see a key
- (3) : nickname

